

PAPP LAJOS:

OLDÓDÓ KÖRÖK

És kardok, hadakozások üveggyöngy-dicsősége, gyözelmecek srtaniol-koszorúja nem izgat. Egy harcra van. Hogy kimért helyem-magam már [főitalájam.]

Világom porondra zárt. Figyel, s leint, vagy biztat. Nem lettem gladiátor. Tapsokért ölni sohsem öltem. Szeretnék csöndesebb dolgaim mellett megmaradni. Hites könyvirók föl sem jegyzik tán igazságomat. De lépteim rendje egyenes. Szeretek himni, jót akarni. Vak-hitek dróttján nem táncoltam. Ez az okos kör nem rontott kóc-szívek játékvá. Nem fog le engem. Kemény mássalhangzók göröngyös kopogása őriz eszméitől örököt makacsságomban: kapott nevemben.

És figyeljétek el! mert meggondoltam, hogy ma a sorsunk más nem lehet, csak ez, ami van, hogy együtt éljünk. Kiöregedtek a próféták. Nem lesz itt több nagy Gyűjtogatás! Mint hasznos lámpák, mi a holnapra oktatva égünk. Közünk vannak: kapcsolataink kusza rengetegében új heurka-s fölfedezések s messzebbre vivő utak. Híttosz-ködökbe mért merülnek? Hát miért fújuk mi itt a földön semmi-közössé biztos véges-magunkat? Mennyi fehér folt! Ösztöneink mértékegysége, szenvedélyeink hatásfoka, érzéseink heve... Van mit [kutatunk.]

Mert nekünk kell kudarcok közt is egy közös Újat, az egybefogó, kollektív Törvényt megmutatnunk. Nem prédikátorok s hadvezérek; okos tanítók volnánk mi [litten.]

Beszélebb különbözök, de sohsem különbek akarok másnál. Hívatalló enekeinkkel új munkadatok regőseiként. Ott vagyunk-leszünk minden formáló felbuzdulásnál.

Papp Lajosnak hívnak. Arcképes igazolványok, képek és versek tartoznak hozzám. Így lettem-élek. Visszhangzó dalléként lettem. Élek, mint serény mesterember. Képek kezéből jó napokon kikerül egy-egy tisztább ének. Új dallamokra fűtelve járok. Egyszer magamban, máskor meg asszonyommal, aki nem lát többnek, se másnak, mint ami vagyok. S mint gyermeknek a vásott csinyekért, szem elnéző: megbocsájt értem a versírásnak.

És kardok, hadakozások üveggyöngy-dicsősége, gyözelmecek srtaniol-koszorúja mind ott mulandók.

Nagy messzeség hozott-ideig. Vallom, hogy a kozhasznú [munka] adhat iramot világunkban iró-tisztelt és rangot.

Szeretnék koránkező reggelek verőfényében élni. Vitarozni csukódó-nyíló ablakokkal, tisztább szemekkel. Költő vagyok. Mint mindenki, voltam már boldog és búsis. Egy köztetek! érzelmeiben valahol költő minden ember. S ha kell még fejsze, sirítani kell: lehet villám dalom. Lesz tüzelő, vagy hasznos bútor minden kidöntött fából. Lépteim voltak magányosak. Kongottak, mint az éjféli. Mégsem félek. Rokon-eszmék fénye felém világol.

Gyurka már éppen azt akarta mondani, hogy hoztam is ilyen kedves lesz majd? — de ahogy a lány arcára nézett, önkénytelenül is elharapta a szót. Aztán nyelít egy jó nagyot.

— Ennyire szereti az edesanyját? — kérdezte végül.

Közben kiérték a parkba. A hosszú kavicsos úton kevesen sétáltak. Csak itt-ott hullámozott fehér csónakként egy-két gyerekkocsi.

Amikor az út fordulójánál egy eldugott padhoz érték, Gyurkának hirtelen megvillant a szeme. Eszébe jutott, hogy ezen a padon ült mindig a városban. Egy pillanatra az ajkára harapott. Csak eldumálgatom itt az időt — mondta magának —, és még sehol semmi!

— Ülünk le egy kicsit! — mondta a lánynak minden átmenet nélkül.

A kislány meglepetve elhallgatott, aztán kis tépováz után leült. A térdét összezárta szorosán.

Gyurka azon törte a fejét, mit kérdezzon, de most valahogy nehezen találta meg a szavakat.

— Szokott itt üldögetni? — kérdezte aztán.

A kislány a fejét rázta.

— Nem! Most vagyok itt először! — és nagy szemével a fiúra nézett.

Gyurka zavartan elfordította a fejét.

— Hát akkor merre szokott sétálni a fiúkkal? — Nem nagyon szoktam! — mondta kis szünet után a lány, majd megint hozzá tette: — Most vagyok itt először.

Gyurka egy kicsit távolabb húzódott a padon, aztán, mint aki valami képet vizsgál, tetőtől-talpig végignézett a lányon. A kislány most még jobban elpirult.

A fiú nézte még egy kicsit és egyre furcsábban érezte magát.

Aztán sétáltak megint. Bejárták az egész, lassan sötétedő parkot.

Mikor a kacskaringós úton a kijáratához közeledtek, Gyurka megint észrevette a padot. Most messzebből látta, és sokkal kisebbnek tűnt a szemében, de mégsem tudta gyorsan elképzelni róla a tekintetét. De azért a Koronába el kell menni, hiszen megígérttem a srácoknak! — gondolta és egy kicsit előre sietve kinyitotta a kislány előtt a kaput.

Amikor az életterem kutyogó forgójátján beléptek, a teremből tömött füst lódult feléjük.

Gyurka elindult, hogy helyet keressen. A zsebkár mellett talált egy üres asztalt, oda ültek.

Ő máskor mindig a lányok mellé ült, hogy később könnyebben átfoghassa a derekukat, de most a lánnyal szemben helyezkedett el.

A teremben nagyon sokan voltak. A zenekar éppen játszott és a dobos most is énekel. Gyurka nézni kezdte. Micsoda ronda fogai vannak! gondolta. Aztán a függönyre tévedt a tekintete.

A kislány fejénél egy nagy lyuk tátongott, olyannak tűnt, mintha éppen be akarna kapni. Az abrosz is csupa piszok volt. Máskor szeretne elnézegetni a furcsa ábrákat, de most még látni is alig bírta őket. Gondolta, valamit beszélgetni is kellene, de hiába törte a fejét, nem jutott eszébe semmi értelmes dolog. A kislány is furcsán kapkodta a tekintetét. A táskáját minden percben mashova tette.

Aztán táncoltak egyet. Tánc közben úgy érezték, mindenki őket figyeli.

Mikor végre leültek, a kislány megkérdezte Gyurkától.

— Maga mindig ide szokott járni? — Ide! — mondta a fiú nagysokára.

Nyolc óra után megjöttek Gyurka barátai, nem messze az ő asztaltól foglaltak helyet. Amikor leültek, Karcsi odaiktott hozzájuk.

— Szevasz Gyurka! — mondta — Ez az? — és a többiek nevettek hozzá.

Gyurkának eszébe jutott, hogy a múlt vasárnap ő kiáltott így át Karcsi asztalához és az a nő, akivel Karcsi volt, felállt, és körbeforogva megmutatta magát.

Gyurka arrebhúzódott egy kicsit. Mozdulatától a szék nagyot recsent.

Aztán a kislány mondta, hogy menjenek. Míg a pincérre vártak, Gyurka egy pillanatra a kislányra nézett. A lány szeme most riadtan és féltéken csillogott.

Ahogy mentek kifelé az egyik fiú félhangon odaszólt nekik.

— Mi az, Gyurka, nősilni akarsz? — Az utcán már nem szóltak egymáshoz, a lépük is össze-vissza kopogott.

Zavartan köszöntek el, a kislány kézfogás nélkül szaladt be a kapujukon.

Gyurka haza akart menni, de a szobájuk kulcsa ott volt a többieknél, vissza kellett mennie a Koronába.

A fiúk nagy kiabálással fogadták és gyorsan helyet szorítottak neki Karcsi mellett.

— Na, ez volt az a szöke? — kérdezte mosolyogva és megkínálta cigarettával.

Gyurka némán bólintott.

— Hát, egy kicsit másnak gondoltam! —

Budapest

A Semmelweis-ház Budán

SZLOVÁK GYÖRGY
BAJZA

E! sem képzelik, meso-

da boldogság, ha az ember családjában mindenhez érő szakértők vannak. En is e boldog emberek közé tartozom. Elromlott a rádióm? Telefonálok a sógoromnak, aki könyvelő ugyan, de jártas az elektrotechnika rejtelmében:

— Halló Nicu, elromlott a rádióm. Nem égnek a lámpák.

Nicu másnap eljön, a harmadnap vihetem a készüléket a szövetkezetbe. Nem mintha nem égnek a lámpák; most már ki sem alszhatnak.

Vagy próbára megyek a szabóhoz. Csak telefonálnom kell Stelicának, az unokatestvéremnek, a család divat ítélmesterének:

— Stelica, holnap próbálni megyek.

— Öregem, rendelkezésedre állok. Kutyá legyek ha utána Raf Vallone nem tudakolja meg a címedet!

Másnap a próbafülkében vagyunk. En hallgatók, a szabó hallgat, Stelica beszél:

— Mester, innen kienged, emitt bevesz, amott röviddebre vesz, fenn átszab, lemm leszakit...

— Igen de...

— Semmiféle de! — zárja le a vitát Stelica.

Néhány nap múlva új öltönyömben megyek haza: — Asszony, hogy tetszik? — Ö hosszasan néz, felteszi

AVIAN:

Szakértők a családomban

szemüvegét, leveszi, megtörölgeti, ismét feligazgatja, méreget, végül megszólal:

— Nae, ... Te vagy Nae?

— En vagyok Nae!

— Ha te vagy te, akkor a ruha nem a tiéd. A nadrág szűk! Hogy tudtad magadra húzni? Cipőhúzóval?

— Hát a többi?

— Vállban szűk, olyan mint valami köpeny.

— S ha zakó lenne?

— Zakónak el sem tudom képzelni, annyi képzelőerőm már nincs.

A szakértők utolsó kategóriája, amellyel az uristen családomat megáldotta, a közfogyasztási cikkek ágazatának technikai szakértő szerege. Gyakran eredményesen tanácsozunk valamelyik rokonnal, barátal, valahányszor is szövetet, televíziókészüléket, bútort, motorkerékpárt, vagy akármit kizárólag nejem és hügom tartja kézben a szövetigyeteket. Nejem a csikos szövetek híve, hügom pedig a kockás szövetekre esküszik. En meg ülő és kalapács, vagyis csik és kocka között lapulok.

Most is az üzletben vagyunk. Odaszólok az elárúsitónak:

— Legyen szíves egy szövetet mutatni!

— Milyen színt parancsol?

— Szürkét kérünk! — lép közbe nejem.

— Drappot! — igazítja helyre hügom.

— És ön? — kérdi tőlem az elárúsitó.

Megpróbálom elsímitani a konfliktust:

— Kaphatnék egy szürkésdrappot?

— Te ne szólj bele! — robban ki feleségemből a szó. Fogalmad sincs, hogy neked mi tetszik!

— Szürkét, elárúsitó elvtárs, szürke csikost.

— Drapp kockást — teszi hozzá erélyesen hügom.

— Van szürke csikosunk meg drapp-kockásunk is.

— Ne veszekedjétek — próbálkozom inkább csikos zakót és kockás nadrágot csináltatok.

— Az egész öltönyöd kockás lesz!

— Hogy tudnád kockásba öltöztetni? — botránykozik meg nejem. — Ugyis olyan

Változnak az idők

— Halló, te vagy drágám? — Szervusz szívem, én vagyok. Mi újság? De csak röviden, mert főosztályvezetőt értekezletre sietek.

— Már megint értekezlet? Folyton későn jársz haza, engem meg a sok házimunka egészen beteme. Állandóan mosni, vasalni, főzni, ki győzi ezt? Most is valami baj történt a süteménnyel. Kökémény lett. Pedig a szakácskönyvből csináltam.

— Biztosan a fedeléből csináltad, azért lett kemény.

— Csak ne humorizálj.

— Jó, jó, ne morogj már. Mit csináljak, ha ilyen a munkaköröm. De most már szervusz, mert a miniszterhelyettes is ott lesz, nem akarok elkésni.

— Jó, csak eredd, majd valahogy elkínódom egyedül.

Lajos nehéz szívvel tette le a hallgatót és nagyot sóhajtván visszament a könyvháza. K. S.

kövér, hogy alig mozog. A kockás még jobban kövériti.

— Ha nem tetszik ilyen kövéren, akkor miért mentél hozzá? — vág vissza mérgesen sógorasszonya.

— De tetszik!

Ha meg tetszik, akkor drapp kockásat veszel neki!

— Majd te veszel nekid drapp kockásat, mert amióta ismerlek, még egy cérnaszálat sem hoztál neki. A mi pénzünköl csak csikost vehet. Igaz Buksikám? Na, miért hallgatsz Nae?

Ha azt mondom „igaz”, akkor megharagszik a hügom; ha azt mondom „nem igaz”, megharagszik a másik felem. Inkább haragudjék meg az elárúsitó.

— Elvtárs, majd benézünk holnap. A család addig meg tanácskozza, hogy sovány vagyok-e vagy kövér vagyok e?

— Épp a legjobb hüsbán tetszik lenni! — szól kedvesen az elárúsitó.

— Na látod? — kiált fel diadalmasan hügom. Épp a legjobb! A mi családomban mindenki a legjobb hüsbán van. Vájon le ebből a kockásból.

— A világért sem! — állítja meg élettársam. Vagy szürke csikos, vagy agyó az öltönynek!

— Vagy drapp kockás, vagy semmi! — hajtja magáét hügom.

— Tudom én honnan fúj a szél! Azért csináltasson magának szürke ruhát, mert még nincs csikos kosztómód... Abból pedig nem eszel!

— Minek fenyegetőzöl? Azért is megmutatom, hogy veszek egy szoknyaravatót, mégpedig drapp kockásat. Igazam van, Buksikám?

— Igazán? — derül fel hügom.

— Azt hiszem, nem árulnak szürke csikos szoknyára valót?

— Árulunk, hogyné árulnánk! — mondja az elárúsitó jóindulatúan.

— Akkor kiállítjuk a blokkot. Lesz egy szoknyára — és egy öltönyrevaló!

— Csak egy szoknyaravató! — határoz a nejem.

— Két szoknyaravató! — szól közbe hügom.

— Persze drágam — jár kedvébe nejem. — Ez a legokosabb megoldás, Minek is veszekednének semmiségek miatt?

— Semmi értelme... Elytárs megvan a blokk? Igen? Nae, itt a blokk és fizess...

— Köszönöm Buksikám! — mosolyog nejem.

— Köszönöm Nae, — csi-csergi hügom... Nae fizettél már?

— Fizettem!

— Ne búsulj, ez a színárnyalat úgy sem megy neked. Kövér vagy!

— Elhizott — teszi hozzá a hügom.

— Máskor majd neked is találunk valamilyen szövetet. Addig is menjünk és válasszunk neked egy nyakkendőt.

— Hol? — mormogom.

— Ott, a tulodalon!

— Rendben van, csak-hogy ott női kalapot árulnak...

— Fordította: Zalányi Sándor